

זיקית \ אנטון פ' צ'כוב – סיפור למסלול 10 שנות לימוד

מרוסית: נילי מירסקי

בכיכר השוק עובר מפקח המשטרה אוצ'ומלוב במעיל חדש. אחריו צועד שוטר אדום שער ובידו סל מלא גרגרי דמדמניות מוחרמים. מסביב דממה... אין נפש חיה בכיכר... הדלתות הפתוחות של החנויות ובתי המרזח ניבטות בעצבות אל עולמו של הבורא, כפיות פתוחים; אפילו קבצנים אין שם.

"לנשך אתה רוצה, נבלה?" שומע פתאום אוצ'ומלוב. "אל תתנו לו, אנשים טובים! אסור לנשך בימינו! תפסו אותו! אה... אה!"

נשמעת יללת כלב. אוצ'ומלוב מביט הצידה ורואה: ממחסן העצים של הסוחר פיצ'וגין פורץ בריצה כלב, צולע על שלוש רגליים ומסתכל לאחור. אחריו רודף אדם בחולצה מעומלנת ובז'קט פתוח. הוא רץ, נופל ארצה ותופס את הכלב ברגליו האחוריות. שוב נשמעת יללת כלב ואחריה צעקה: "אל תתנו לו!" פרצופים מנומנמים מציצים החוצה מן החנויות, ועד מהרה, כאילו צץ מן האדמה, נאסף קהל קטן ליד מחסן העצים.

"נדמה לי שמתפרעים פה, הוד מעלתך!..." אומר השוטר.

אוצ'ומלוב פונה שמאלה וצועד לעבר ההתקהלות. ליד שערי המחסן הוא רואה את האיש בז'קט הפתוח, יד ימין שלו מורמת והוא מראה להמון אצבע מלוכלכת בדם. פני השיכור שלו כאילו אומרות: "אתה עוד תשלם אצלי ביוקר, מנוול!". אוצ'ומלוב שם לב שהאיש הוא צורף הזהב חריוקין. בתוך ההמון, באמצע, כשגופו רועד ורגליו הקדמיות פשוקות, מתכופף האשם בכל אותה שערורייה - גור כלבים לבן שפרצופו מחודד וכתם צהוב על גבו. עיניו הדומעות מביעות אימה ועצב.

"מה קורה פה?" שואל אוצ'ומלוב ונכנס לתוך הקהל. "למה דווקא פה? מה אתה מנופף ככה באצבע? ... מי צעק?"

"אני הולך לי, הוד מעלתך, לא מפריע לאף אחד..." פותח חריוקין ומשתעל לתוך אגרופו. "מדבר עם דימיטרי מיטריץ' בענייני עצים - ופתאום, סתם ככה, בלי שום סיבה, מתנפלת החלאה הזאת על האצבע שלי... אתה תסלח לי, אבל אני בן אדם עובד... העבודה שלי עדינה. עכשיו צריכים לשלם לי, כי אני, הוד מעלתך, אולי שבוע ימים כבר לא אוכל להזיז את האצבע... וגם אין חוק כזה, שצריך לסבול בגלל חיות... אם כל אחד יתחיל לנשך ככה, אז מוטב לא לחיות בכלל..."

"הממ... טוב... טוב..." אומר אוצ'ומלוב בחומרה ומשתעל. "טוב... של מי הכלב? אני לא אעבור על זה לסדר היום. אני אראה לכם איך נותנים לכלבים להתרוצץ ככה! הגיע הזמן לטפל באדונים שלא רוצים לציית לחוקים! שיקנסו אותו, את הנבל, הוא כבר ביין מה זה כלב! אני אתן לו באבי אביו!... ילדרין, פונה המפקח אל השוטר,

"תברר של מי הכלב, ותרשום פרוטוקול! ואת הכלב צריך לחסל. בלי שהיות! זה בטח כלב שוטה... של מי הכלב שאלתי?"

"נדמה לי שהוא של הגנרל זיגאלוב!" אומר מישהו בקהל.

"של הגנרל זיגאלוב? הממ... ילדרין, תוריד לי את המעיל... ממש נורא, איזה חוס! בטח ירד גשם עוד מעט... דבר אחד אני בכל זאת לא מבין," פונה אוצ'ומלוב אל חריוקין, "איך הוא הגיע לאצבע שלך? הוא הרי קטנטן, ואתה – בריון ממש! ודאי פצעת את האצבע במסמר, ואחר כך צץ לך הרעיון הזה בראש, בשביל לסחוט כסף... אתה הרי... כן כן, שמענו עליכם! אני מכיר אתכם, שדים!"

"הוד מעלתך, הוא תקע לכלב סיגריה בפרצוף, ככה, בצחוק, והכלב – לא מטומטם, קפץ ונשך... הוא ממש פרחח, הוד מעלתך!"

"אתה משקר! לא ראית, אז למה אתה משקר סתם? הוד מעלתו איש חכם, הוד מעלתו יודע מי פה משקר ומי מדבר מהלב, כמו לפני אלוהים... ואם אני משקר, אז נלך לשופט. בספר החוקים כתוב אצלו... בימינו כולם שווים... ואני בעצמי, יש לי אח שוטר... אם אתם רוצים לדעת..."

"די להתווכח!"

"לא, הכלב הזה לא של הגנרל..." אומר השוטר. "הגנרל אין לו כלבים כאלה. הכלבים שלו כולם גדולים, כלבי ציד..."

"אתה בטוח?"

"כן, אני יודע בעצמי. הכלבים של הגנרל יקרים, גזעיים ואילו זה – השד יודע מה... לא פרווה, לא צורה... סתם גועל נפש. לגדל כלב כזה?! איפה השכל שלכם? אם יתגלגל כלב זה לפטרבורג או למוסקבה, אתם יודעים מה יקרה? שם יחסלו אותו על המקום! אתה, חריוקין, נגרם לך נזק, אל תוותר... צריך ללמד אותם לקח! הגיע הזמן..."

"ואולי הוא בכל זאת של הגנרל..." חושב השוטר בקול. "הרי לא כתוב לו על הפרצוף... לפני איזה זמן ראיתי אחד כזה בחצר שלו."

"בטח שהוא של הגנרל!" נשמע קול בהמון.

"הממ... תלביש לי את המעיל, ילדרין יקיר... רוח נושבת פתאום... צמרמורת... קח את הכלב אל הגנרל ותשאל שם. תגייד שאני מצאתי, ושלחתי אליו... ותגייד לו שלא יתנו לו לצאת החוצה... אולי זה כלב יקר, ואם יבוא כל חזיר ויתקע לו סיגריה באף, הוא עוד יקלקל אותו. הכלב – חיה עדינה... ואתה, גולם, תוריד כבר את היד! אין לך מה לנפנף באצבע המטופשת שלך! אתה בעצמך אשם!..."

"הנה בא הטבח של הגנרל, נשאל אותו... הי פרוחור! בוא הנה, חביבי! תסתכל על הכלב... הוא שלכם?"

"מה פתאום! אף פעם לא היו לנו כאלה!"

"מה יש פה לשאול כל כך הרבה," אומר אוצ'ומלוב. "זה כלב משוטט! חבל על כל הדיבורים... אם אמרתי שזה כלב משוטט, הרי זה כלב משוטט... לחסל וזהו."
"הוא לא שלנו," ממשיך פרוחור. "הוא של האח של הגנרל, שבא הנה לפני כמה ימים. האדון שלנו לא אוהב כאלה, אבל האח שלו דווקא כן אוהב..."
"אחיו הגיע לכאן? ולאדימיר איוואניץ'?" שואל אוצ'ומלוב בחיוך של הנאה.
"אלוהים אדירים! ואני לא ידעתי! הוא בא לבקר?"
"כן, לביקור..."
"אלוהים אדירים... ודאי התגעגע אל אחיו... ואני בכלל לא ידעתי! וזה הכלבלב שלו? אני שמח מאוד... קח אותו... כלבון חביב... פיקח שכזה... חאפ, איך תפס את ההוא באצבע! חה-חה-חה... נו, מה אתה רועד ככה? פרר... פרר... כועס, השובב... ממזר שכמותו..."
פרוחור קורא לכלב ומסתלק עמו ממחסן העצים... הקהל צוחק ומלגלג על חריוקין.
"אתה עוד תשמע ממני!" מאיים עליו אוצ'ומלוב, מתעטף במעילו וממשיך דרכו בכיכר השוק.

שוכתב ע"י ענת, הגהות - ישראלה.